

Tina Fey

A nagymeNŐ

finep ●
selection

Tina Fey

A nagymeNŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Jeanne Feynek:
Szeretettel anyák napjára.
Nézd, neked csináltam száraztésztából!*

Bevezető

Drága Barátom!

Gratulálok, hogy megvásároltad ezt a hamisítatlan amerikai könyvpéldányt. Minden egyes részlet arra törekszik, hogy maximális könyvélményt nyújtson, igényeidtől függetlenül.

Ha nő vagy, és azért vetted a könyvet, hogy tippeket olvass arról, miként érvényesülhetsz a munkaerőpiac hímsoviniszta világában, tessék: ne viselj copfot és tapadós pólót. Ritkán fakadj sírva. (Vannak, akik azt mondják „Sose lássanak sírni”, de szerintem, ha annyira felidegesítettek, hogy sírhatnékod van, sírj nyugodtan. Mindenkit halálra fogsz rémíteni vele.) Amikor szexpartneret választasz, ne feledd, hogy a tehetség nem terjed szexuális úton. Ja, és ne falj fogyókúra kajákat értekezletek alatt.

Ha szülő vagy, talán azért vetted a könyvet, hogy megtudd, hogyan nevelj teljesítményorientált, drogmentes, felnőtt szüzet. Erről is olvashatsz. Az alapvető összetevők, már előre megmondom, a

következők lesznek: határozott apafigura, csúf arcbőr, és gyermek méretű középkori zárdaszűzjelmez.

Az is lehet, hogy azért vetted a könyvet, mert nagy rajongója vagy Sarah Palinnek, és szeretnél okot találni, hogy utálhass engem. Nem fogsz csalódn! Például mindenféle értelmiségi szavakat használok, úgymint „értelmiségi”, meg „szibarita”, sőt, véleményem szerint a meleg párok is ugyanolyan jól drukkolnak a gyerekeik sportmecscein, mint a heterók.

Az is lehet, hogy hetven év múlva, a jövőben találkozol meg a könyvet. Egy elhagyatott Starbucks kávézó ajtaja van kitámasztva vele, ahová az idegen milícia jár kajálni. Ha így van, *nekem* lenne néhány kérdésem. Például: „Tényleg annyira tönkretettük a környezetet, amennyire sejtettük?” és „*A Glee – Sztárok leszünk!* még mindig megy a tévében?”

Hogyha C. S. Lewis stílusában elrejtett spirituális allegóriákat keresel, talán össze tudsz rakni valamit, ha Lorne Michaelst isten megszemélyesítőjének tekinted, és az erény metaforájának fogod fel küzdelmemet a szórtelenítéssel.

De talán csak azért vetted meg a könyvem, hogy jót nevesd és szórakozz. Ha így van, akkor ezt a viccet külön neked teszem be: „Mi a különbség a férfi és a mogyorós csoki között? A csoki nem vakargatja a mogyoróit...” Látod? Szívemen viselem, hogy megérje neked az olvasás.

Aki ismer engem, elmondhatja, hogy nálam minden a pénzről szól. Nézd csak meg, milyen sikeres a Teleshop csatornán a horoszkópos lábujjgyűrű termékcsaládom, és a homeopátiás gyermekgyógyászataim. Mivel igen sikeres üzletasszony vagyok, kutatást végezttem, hogy kiderítsem, mitől lesz sikeres egy könyv. Kiderült, hogy kell lennie benne egyéjszakás kalandoknak, drogfüggőségnek

és recepteknek. Hát ez nem nyert. De helyette szórakoztathatlak az aggóató gyomorgörcsről és a nevetséges gyávaságról szóló eposzaimmal.

Hogy miért lett a könyv címe *A nagymeNŐ*? Először is azért, mert a *Két pasi – meg egy kicsi* foglalt volt. Másodszor pedig azért, mert amióta csak *A stúdió* vezető producere lettem, mindenki azt kérdezi: „Nehéz főnöknek lenni?” és „Kényelmetlen önnek a vezető szerep?”. Tudod, pont úgy, mint amikor azt kérdik, hogy „Ó, Mr. Trump, nem esik nehezőre ezt a sok embert irányítani?”. Hát Mr. Trump nevében nem válaszolhatok, de nekem nem okoz gondot a dolog. Az utóbbi tíz évben sokat tanultam arról, mit is jelent főnöknek lenni. A legtöbb esetben a jó főnök tehetséges embereket vesz fel, és hagyja őket dolgozni. Van olyan is, amikor úgy lehetsz hatékony főnök, ha a többiek nem téged, hanem *valaki mást* tekintenek főnöknek, aztán az illető sutogva tanácsokat kér tőled a paraván mögött, te meg megmondod neki, mit csináljon. Ellentétben azzal, amit kislány koromban hittem, a főnökség nagyon ritkán jelenti azt, hogy karodat lengetve vonulsz, és szirénázod, hogy „Én vagyok a Főnök! Én vagyok a Főnök!”

Számomra a könyvem arról szól, milyen út vezetett idáig, miként váltam azzá, aki most vagyok...

hogy lett belőlem ez...

amikor titokban inkább
ez szeretek lenni:

Remélem, annyira élvezted majd, hogy a sógornődnek is veszel egy példányt.

Tina Fey
New York, 2011

(Úristen, már 2011 van?! A csekkemre már megint azt írtam,
hogy „Tina Fey, 4. osztályos tanuló, 207-es tanterem”.)

Eredetmítosz

A bátyám nyolc évvel idősebb nálam. Nagy meglepetés voltam. Persze *csodálatos* meglepetés, tenné hozzá anyám gyorsan. Manapság negyvenévesen szülni meg sem kottyan senkinek, de a 70-es években azért elég meglepő volt. Anyám kolléganői az irodában csak úgy emlegették a terhességét, mint „Mrs. Fey változókori babáját”. Amikor megszülettem, mindenki odavolt értem. Teljesen elkényeztettek, a bátyám mindig úgy vigyázott rám, mint egy harmadik szülő.

Egy nappal azelőtt, hogy elkezdtem az óvodát, a szüleim elvittek, hogy találkozzak az óvó nénivel. Anya hozta a kedvenc kis takarómat a délutáni szundihoz, és behímezte a monogramomat is, mint nyolc évvel korábban a bátyámnak. A szülői értekezleten apa oda akarta adni a takarót az óvónőnek, aki mosolyogva így szólt: „Ó, ez már nem szokás!”

Ekkor ébredtem rá, hogy idős szülők gyermeke vagyok. Azóta is aggódom értük.

Mialatt a szüleim az óvónővel beszéltek, engem egy kis asztalhoz ültettek színezní. Bemutattak egy görög kisfiúnak. Alex volt a neve, és anyukája szintén az óvó nénivel jött beszélni. Együtt színezgetünk csendesesen. Annyira hozzá voltam szokva, hogy mindig megdicsérik, amit csinálók, hogy amikor befejeztem a rajzot, Alex orra alá toltam megmutatni. Ő pedig széttépte. Akkoriban még nem volt meg a szókincsem, hogy kifejezzem az érzéseimet az incidensről, de valami ilyesmit gondoltam: „Hát így állunk, faszkalap?! Megjegyzem ám!” Mrs. Fey változókorai babája megérkezett a nagybetűs életbe.

Az óvoda első évében, tavasszal, a házunk mögötti sikátorban egy vadidegen ember késsel felhasította az arcomat. Ne félj, nem foglak a szörnyű részletekkel traktálni, mint a *Dateline* bűnügyi híradóban szokás, csak elmesélem, miért nem mesélek róla.

Mindig sokat megtudok az emberekről már annyiból is, hogy rákérdezek-e a sebhelyemre. A legtöbben nem teszik, de ha valahogy feljön a téma, és beszélek róla, akkor érdeklí őket a történet. Aztán ott vannak a hülyék: „Megkarmolt egy cica?” Jaj, de édi! Nem akadok fenn a bájos ostobaságon, sokkal érdekesebb a szociális tanulmány aspektus. Mint amikor Ricky barátom megkérdezte: „Sikerült elfogni a fekát, aki megszúrt?” Hmmm. Nem fekete volt az illető, Ricky, és sosem mondtam, hogy az volt.

Aztán ott vannak azok, akik azt képzélik, hogy bátornak, érzékenynek vagy csodálatosan közvetlennek tünnek, ha rögtön rákérdezek. Halk, tettetett együttérzés cseng a hangjukban. „Honnan van az a sebhely?” De a legförtelmesebb, ha utána még közlik, hogy csak azért kérdezik, mert „olyan gyönyörű”. Ne már! Pfu! Ennyi erővel azt is mondhatnák, hogy „Ugye, milyen lélegzetelállítóan kedves tudok lenni?”. Na, nekik üzenem: nem óhajtók olyan filmben szerepelni, ahol a jószívű főhős összebarátkozik egy sebhelyes

lánnyal. Egy Oscar-gyanús Spielberg-film, ahol gonosz, sebhelyes német nőt játszhatok? Na, az mindjárt más.

Egész életemben általános igazság volt, hogy akik megismerkedésüktől számítva egy héten belül rákérdeznek a sebhelyre, azok átlagos, vagy annál alacsonyabb intelligenciával rendelkező egomániások. Az átlagos, vagy annál alacsonyabb intelligenciával rendelkező egomániásokból igen gyakran lesz televíziós újságíró. Szóval láthatod, hogy ha itt és most elmesélem az egész sztorit, akkor életem vagy rövid karrierem végéig erről fognak faggatni az *Access Movie-town* és az *Entertainment Tonight* műsorvezetői.

Annyit azonban elárulok, hogy a sebhely hírnevet hozott, kicsiben legalábbis. A többi gyerek felismert róla. Sokan azt mondták, ott voltak, amikor történt. „Igen, ott voltam. És láttam. Az örült Mike szúrta meg!”

A felnőttek pedig nagyon kedvesek voltak hozzám a sebhely miatt. A nagynénik és a család barátai még akkor is mindig adtak nekem cukorkát meg óriási tábla csokoládékat, amikor már rég kinőttem belőle. Segítettek, hogy különlegesnek érezzem magam.

Ami tehát azzal is járhatott volna, hogy bezárkózom, és kevésnek érzem magam, végül is jól megtámogatta az önbizalmamat. Csak évekkel később jöttem rá – talán csak akkor, amikor ezt a könyvet írni kezdtem –, hogy nem azért tutujgattak annyira, mert olyan gyönyörű és tehetséges vagyok, hanem azért, hogy kárpótoljanak a felhasított arcom miatt.

Én mindenesetre sütkéreztem a figyelemben, és kivételességem tudatában masíroztam végig az életen. Azt hiszem, azt akarom mondani, hogy az egész egy csodálatos félreértés volt. És juszt is megtartom az összes Golden Globe-díjat!

Felnőtté válok, és örülök neki

Tízévesen megkérdeztem anyát, borotválhatom-e a lábamat. Jó időben, rövidnadrágban nehéz volt nem észrevenni rajta a sötétlő bundát, főleg hogy legjobb barátnőm, Maureen sápadt, ír származású lány volt, és szerintem máig sem nőtt lábszőre. Anya azt mondta, még túl fiatal vagyok hozzá, és megbánnám. De ahogy jobban szemügyre vette egyre szőrösebb és izzadósabb leánykáját, gyanította, hogy valaminek hamarosan történnie kell.

Pár hónappal később kaptam tőle egy dobozt. A Modess intimbetégyártó cég „első menstruáció” csomagja volt, benne tisztaságibeté- és intimbetét-termékminták, meg két információs füzetke. Az egyiknek az volt a kissé baljóslatú címe, hogy „Felnőtté válok, és

örülök neki”, a másíknak pedig „Hogyan magyarázam el a lányomnak?”. Biztos vagyok benne, hogy az utóbbít *neki* kellett volna elolvasnia, és beszélnie róla, de helyette anya a kezembe nyomta a csomagot, és kislisszolt a szobából.

Kedves Ginny!

Ma végre megjött a „Mikulás”! Hurrá! Már ideje volt. Hogyha görkorizom, amíg MENS-TRU-ÁLLOK, akkor meg fogok halni?

Kedves Pam!

Nyugodtan görkorizz! Ne butáskodj! De ügyelj a kellemetlen szagokra, vagy a környékbéli kutyák megharapják a vaginádat.

Örök barátnőd:

Ginny

Kedves Tabitha!

A havi vérzésem első napján néha görcsöl a hasam. Anya mutatott néhány nyújtó tornagyakorlatot, ami segíthet, de azt hallottam, hogy a barackos snapsz is jó rá.

Kedves Ginny!

Igen, a snapsz is segít. Tegyéél úgy, mintha öntenél bele narancslét, de idd tisztán.

Kedves Pam!

Úszómedencés partira vagyok hivatalos ezen a héten. Sajnos „Piroska” még mindig itt van. Mehetek a buliba?

Kedves Tabitha!

Hát persze hogy mehetsz a medencés parti-ra! A Modess kitűnő női higiéniai termékeket gyárt, amik olyan vastagok és párnásak, hogy tökéletes kényelemben üldögélhetsz a padon a medence mellett. Majd azt mondod a többieknek, hogy rosszul vagy.

A „Felnőtté válok, és örülök neki” egy kitalált levelezés volt három kitalált barátnő tollából. Okos soraik minden felvilágosítást megadtak, amire csak szüksége lehet egy lánynak a menzeszről.

„Hogyan magyarázzam el a lánynomnak?”

Ahogy a hányingerrel küszködve forgattam a „Hogyan magyarázzam el a lánynomnak?” füzetkét, kezdtem gyanakodni, hogy anya nem olvasta el, mielőtt a kezembe nyomta. Alább egy valós idézet olvasható az 1981-es kiadásból:

Egy könyv, egy barátnő vagy egy pedagógus is informálhatja az Ön lányát a menstruációról. De csakis Ön, aki aprócska

korától tanította az életre, csakis Ön adhatja meg neki a megértő támogatást, amire ilyenkor szüksége van.

Gratulálok, Jeanne Fey, csak így tovább!

A magyarázatot rengeteg illusztráció követte az emberi szaporítószervekről, amiket jusst sem tartottam fejben. (Máig csak annyit tudok, hogy odalent kettő és négy közötti számú nyílás van, és a belső szerkezet egy kicsit a Texas Longhorns-logóra hasonlít.)

A dobozt a szekrényembe dugtam, onnan kísértett mindennap. Annyira aggasztott, hogy jobban örültem volna, ha Freddy Krueger ver tanyát a gardróbban. Ahányszor csak odamentem, hogy előhálásszam a vasárnapi iskolába való ruhámat, vagy a gyermek méretű zárdaszűzjelmezt, amiben néha iskola után szerettem relaxálni, mindig rám sziszegett: „Modessss! Jön a Modesssss, majd meglátod!”

El is jött. 1981 tavaszán beköszöntött a mensi, mialatt én egy kezületi kóristakoncerten Neil Diamondtól a *Song Sung Blue*-t daloltam. Tízéves voltam. Aznap kicsit korábban már észrevettem valami furcsát, de a reklámokból tudtam, hogy a menstruáció kék folyadék, amit úgy kell az intimbetétre önteni, mint az öblítőt, hogy a betét nedvszívó képességét kiderítsük. Ez viszont nem volt kék, úghyogy... pár órán át nem foglalkoztam vele.

Amikor hazaértünk, félrevontam anyát, és megkérdeztem, nem probléma-e, hogy televéztem a bugyimat. Anya nagyon együtt érző volt, csak kicsit értetlen. A szeméből sugárzott, hogy „Butuskám, nem olvastad a »*Hogyan magyarázzam el a lánynomnak?*« füzetkét?” Pedig elolvastam, de abban sem mondták, hogy a menstruáció NEM kék folyadék.

Ekkor jöttem rá végérvényesen két dologra: immár nő vagyok, és sosem leszek orvos.

Mikor érezted először, hogy nő vagy?

Amikor a *Bajos csajok* forgatókönyvén dolgoztam – ami remélhetőleg épp most megy a TBS-en! –, kutatásom részeként elmentem Rosalind Wiseman egyik műhelyfoglalkozására. Rosalind írta a *Queen Bees and Wannabees* című könyvet, ami a *Bajos csajok* alapjául szolgált. Rosalind országszerte tartott önbizalom-növelő és konfliktuskezelő foglalkozásokat nőknek és lányoknak. Washingtonban egy szálloda báltermében volt a foglalkozás, kb. kétszáz felnőtt nő vett részt rajta. Rosalind megkért minket, írjuk le a pillanatot, amikor először nőnek éreztük magunkat. Így hangzott a kérdés: „Mikor éreztétek életetekben először, hogy felnőtt nők vagytok, nem lányok?” Leírtuk a válaszainkat, aztán először párokba, majd nagyobb csoportokba verődve körbeadtuk őket. A résztvevők mindenféle etnikai és anyagi háttérrel rendelkező, nagyon vegyes csoportot alkottak, mégis nagyon hasonló jellege volt a válaszoknak. Szinte mindenki akkor szembesült először nőiségével, amikor valami pasas valami bunkóságot csinált vele. „Egy nap hazafelé mentem balettóráról, és egy fickó utánam szólt egy kocsiból, hogy kapjam be neki.” „A kis unokatesóimra vigyáztam, és egy pasi húzott el mellettünk autóval, és kikiabált, hogy tetszik neki a seggem.” Szóval nem volt jellemző az olyasmi válasz, hogy „Akkor éreztem először nőnek magam, amikor a szüleim elvittek egy étterembe vacsorázni, hogy megünnepeljük, milyen jól sikerült a főiskolai vitaestem.” De nem ám! A nőiség mintha autókból bunkózó férfiktól függött volna. Lehet, hogy ezek valamiféle járőrök, akik arra figyelmeztetik a lányokat, hogy elkezdtek serdülni? Ha igen, hát abbahagyhatnák, mert nem működik.

Jómagam tizenhárom évesen részesültem először az autós bunkózásból. Suliból mentem hazafelé, a Világ Legnagyobb Akváriuma

nevezetű hely mellett sétáltam el (nem is értem, hogy érzik feljogosítva magukat az elnevezésre, hiszen átlagos méretű akváriumról van szó). Talán legközelebb a Világ Legmagasabb Embere címmel fogok büszkélkedni, hátha... Na mindegy. Szóval egyedül mentem haza a suliból, és nyári ruha volt rajtam. Egy főszer arra jött a kocsijával, és beszólt, hogy: „Micsoda csöcsök!” Zavarban voltam, és nagyon fel is dühített. Utánaordítottam, hogy: „Kapt be a faszomat!!!” Igen, tudom, nem volt valami bölcs válasz, de legalább mondtam valamit.

Hála a drága Jóistennek, nőiségem kezdetét nem a „Kapt be a faszom!” felkiáltással asszociálom. Hanem azzal, amikor egy tök menő fehér kosztümöt vettem a Springfield plázában.

A saját pénzemből vettem, menő barátnőm, Sandee tanácsára. 1988-ban ezt vettem fel az érettségizők díjkiosztójára, és mindenkinek elakadt tőle a lélegzete, amikor ebben vettem át a Vasárnapi

Iskola Ösztöndíjat. Felhajtott gallérral. Farmerkosztüm volt, végig cipzárás, karcsúsított felsővel. Sápadt bőröm szinte napbarnítottnak tűnt benne. Alig várom, hogy az Oscar- vagy az Emmy-díj-átadókon legalább egyszer lássak egy ennyire vagány cuccot.

A külvárosi lány esete a belvárosi egészségüggyel

Azt hiszem, hiba volt életem első nőgyógyászati vizsgálatának színhelyéül a Chicago északi felében lévő Családtervező Klinikát választanom. Huszonhárom éves voltam, és nem volt okom nőgyógyászhoz fordulni. Még minden alkatrészem originál volt. De mivel sosem voltam még nőgyógyásznál, és volt egészségbiztosításom, úgy döntöttem, ez egy fiatal feminista számára igenis fontos. Magamra kaptam a narancssárga, combközépig érő ballonkabátomat, amin Sojourner Truth afroamerikai abolicionista és nőjogi aktivista képével díszített kitűző pompázott, és elindultam a barátságtalan Rogers Parkba. A klinika minden ablaka rácsos volt, és kaputelefonon kellett felcsengetni, két különböző ajtón. Hát, nem tűnt más helynek.

Leültem az AIDS-poszterek alá, és büszkén Toni Morrison *Dzsessz* című könyvébe merültem. Azon gondolkodtam, később meglepem magam a Heartland Cafében sült édesburgonyával.

Bekísértek a vizsgálóba, ahol egy nagydarab, férfias nővérke fogadott, és megkérdezte, terhes vagyok-e. „Nem, dehogy!” „Éltem-e nemi életet?” „Nem.” Molesztáltak-e valaha? Nos, itt megpróbáltam tréfára venni a dolgot. „Hát Oprah is megmondta, hogy erre csak igennel lehet válaszolni, vagy legfeljebb azzal, hogy nem emlékszem.” Kacarásztam. Ó, de jól szórakozunk... A nővérke mégsem

szórakozott jól, és rám förmedt. „*Szóval* molesztálták magát valaha?!” „Nem, dehogy.”

Ekkor elővett egy irodabútor nagyságú spatulát. Még Michelle Duggar is rosszul lett volna tőle, én viszont addig sosem láttam ilyet. „Mire való az a...” Be sem tudtam fejezni, a nővérke máris tövig fel-dugta azt a spatulát, én meg elájultam. Erős szagra tértem magamhoz. Egy segédápoló állt mellettem, talán jogi célból repülősót tartott az orrom alá. Ahogy magamhoz tértem, a nővérke megjegyezte, hogy: „Rövid a vaginája. Azt hiszem, a spatula megsértette a méhnyakat.” Na, erre megint elájultam, bár ezúttal hozzám se nyúltak. Egyszerűen összeestem, mint akit lecsaptak. Még jó, hogy nem kezdtem el spanyolul hablatyolni, mint Buzz Lightyear. Amikor másodszorra is magamhoz tértem, a nővérkének már jócskán elege volt belőlem. Jön értem valaki? „Nem.” „Másik időpontot kell kérnie. Nem tudtam kenetet venni.” „MIÉRT NEM VETT, AMÍG EL VOLTAM ÁJULVA?!” Hát ez, mint kiderült, illegális lett volna. Aztán a nővérke megkért, hogy siessek kifelé, mert neki abortuszt kell végeznie egy nőn, aki pont olyan, mint a *Good Times* sorozat Willonája.

Az ideális nő: mindenből egy kicsit

Tizenhárom éves koromban a New Jersey-beli Wildwood tengerpartján töltöttem egy hétvégét két tizenéves unokatesómmal, Janettel és Lorival. Harminchat óra leforgása alatt megtanítottak nekem mindent, amit a nőiségről tudnom kellett. Tudták, hogyan kell napvédő krém helyett barnító olajjal napozni. Megmutatták, hogy kell fordított tetoválást csinálni: formát kell vágni ragtapaszból, felragasztani napozás előtt a lábszárra, és úgy fehér marad a helye. Azt is megtanultam, hogy ha teljesen az FM sáv végére tekerem a rádió gombját, akkor hallgathatom rajta a *General Hospital* tévés sorozat hangját.

Wildwood egy hatalmas tengerpart. Előfordul, hogy ugyanolyan messze tudod leparkolni a víztől a strandtörülköződet, mint amilyen messze a szállásod van a másik irányban. És akkoriban az egész tele volt nagyon napbarnította, olasz származású amerikaiakkal, meg

nagyon-nagyon leégett ír származású amerikaiakkal. Kislány koromban szinte mindig elcsámborogtam a szüleimtől, aztán rémülten kerestem őket a sok egyforma napernyő között. Nos, egy délután elment mellettünk egy bikinis lány, és Janet unokatesóm megszólalt: „Nézd már, milyen a csípője!” Pánikba estem. Hogyhogy milyen a csípője? Túl széles? Vagy túl csontos? És az *enyém* milyen? Nem is tudtam, hogy a csípők lehetnek problémásak. Azt hittem, van sóvány meg kövér, és kész.

Ekkor tudtam meg, hogy millió dolog lehet „problémás” a női testen. A nap minden másodpercében, valahol a világon egy nő a következő „problémák” valamelyikére vesz valami kencét:

- tág pórusok
- zsíros T-zóna
- duzzadt boka
- túl magas homlok
- vastag felkar
- nagy mellbimbó
- kicsi mellbimbó
- nagy mell
- kicsi mell
- egyik mell nagyobb, mint a másik
- egyik mell kisebb, mint a másik (Hogy lehet, hogy ez a két dolog nem ugyanaz? A franc se tudja...)
- nevetőránccok
- nem eléggé ívelt szemöldök
- dundi alhas
- dundi has
- seprűvéna

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- kövér a comb külső oldala
- kövér a comb belső oldala
- kevés szempilla
- csontos térdek
- alacsony homlok
- vaskos vádli
- cingár vádli
- „zöldes árnyalatú arcbőr”
- no és a kedvencem, a „problémás küllemű körömágy”

Visszagondolva, Janet nyilván arra célzott, hogy a bikinis lánynak széles volt a csípője. A hetvenes évek végéről van szó, amikor a tökéletes megjelenést a keskeny vágású szemek, vékony száj és a szőke haj jelentette. Emlékszem, hogy a *Three's Company* sorozatot néztem barna hajú kislány koromban, és az járt a fejemben, hogy: „Tényleg? Ez jut nekünk? Joyce DeWitt képviseli a barnákat? De hát zsíros bilifrizurája van, és focis póló a hálóinge, ami alatt testszínű nejlonharisnyát hord!” Talán csak hét- vagy nyolcéves lehettem, de azt azért éreztem, hogy ez nem stimmel. A szépségideált kőbe vés-ték. Cheryl Tiegs, Farrah Fawcett, Christie Brinkley. Kicsi szemek, rengeteg kivillanó fog, cickók, semmi popsi, sárga haj.

Ha már itt tartunk: beszéljünk csak a hajról! Hogy miért sárga haját mondtam szőke helyett? Mert az én hajamat is barnának hív-ják. Amikor a lányomnak tündérmeséket olvasok, ott is mindig sár-ga haját mondom szőke helyett, mert nem akarom, hogy azt gondolja, a szőkeség valahogy jobb a többinél.

Van a lányomnak egy harangszoknyás dupla játék babája. Az olyan, hogy az egyik fele Csipkerózsika, a másik Hófehérke, és az ép-pen nem aktuális felet takarja a hosszú szoknya. Mindig úgy teszem